

**ЗА ХРИСТОМ
ЧИ
ЗА ЮДОЮ?**

Написав о. І. Г.

1920.

ЗА ХРИСТОМ ЧИ ЗА ЮДОЮ?

Написав о. І. Г.

1920.

Ч. 1228|адм.

Позволяється печатати.

Нюарк, Н. Дж. 21. червня, 1920.

о. П. Понятишин,
дієц. адміністр.

печать.

ВСТУП.

Який то тяжкий біль і жаль сердечний огортає твоє серце дорогий Брате і Сестро, коли читаєш, або слухаєш про те, як оден з Христових вибранців продав Його ворогам за трийцять срібних монет. Правда, який великий, поганий, нічкемний злочин! Божественний Спаситель вибрав дванайцять вбогих рибаків за своїх товаришів. Бути вибраним самим Христом, самим Богом, слухати Його сьвятої науки, оглядати Його чуда, досьвідчувати Христової любови, а потім продати Христа, о, яке гідке, погане, диявольське серце Юди Іскаріотського! Христа продав! О, Боже! Чи є де страшнійший гріх? Христа продав! І то так потаємно, так скрито, що розум не може поняти де взяло ся тільки злоби, тільки чорної невдячності в тім чоловіці. Христа продав! Щойно таки сидів при однім столі із Спасителем, був сьвідком установленя найбільшої і найсьвятішої Тайни, приймав її з сьвятих рук Ісуса, а за годину-дві провадив банду ворогів

проти Божого Сина. І поцілунком зради довершив свій страшний злочин. Продає і цілує, знає, що той поцілунок значить. Знає, що від того поцілунку зради піchnуться муки, яких сьвіт не видав. Знає, що той поцілунок страшніщий, як ненависть засліплених фарисеїв. Знає що той поцілунок будуть з погордою і обридженням споминати покоління за поколіннями аж до кінця сьвіта. Продає і цілує...

А корінь тої зради де? Лакіметство на гріш, любов мамони. Таке то лакіметство велике, що не могли його викорінити ні чуда, які творив Месія, ні Божественна наука, не могла його з серця Юди впрва-тит найбільша любов, любов Христа.

А нині, мій любий читачу, чи нема нині серед нас юдів, що скверними устами цілують і продають? Чи нема нині юдів, що йдуть слідами їх первовзору Юди Іскаріотського, що за срібняки, що через лакіметство лукаве цілу сьвяту науку Спасителя хочуть перевернути, та замість царства Божого будують царство Сатани на землі? Ой, є ті юди, дорогі Братя і Сестри! Є вони серед нашого нещасного народу українського в Америці. Щасливі ви, як нема їх у вашій громаді, щасливі ви, як вони не знайшли доступу до вашого серця, щасливі ви, як вони, ті новомодні юди не зловили вас в диявольські сіти. Але много людей звели

вони з доброї дороги, з Божої дороги — на бездорожжя, на манівці. Є багато людей, яким вони вирвали віру з серця. І як вирвали? А ото так, що саму сьвяту науку Христову перевернули, пошахрували, пофалшували, та в той спосіб ловлять, здобувають людські душі для діавола. Так як Юда поцілунком вдає, що він приятель Христа, так і нові юди нібито голосять науку Христову, кажуть, що Христу Богу служать, і в такий спосіб руйнують людські душі.

Про тих новомодних юдів будемо в тій маленькій книжочці говорити. Хочемо показати, кому вони служать, яка їх робота, які їх діла, щоб наш добрий нарід, вірний Господу пізнав добре, що вороги Христа і вороги душ людських не повинні в нас мати місця і послуху.

Каже сьв. Євангелист Йоанн:

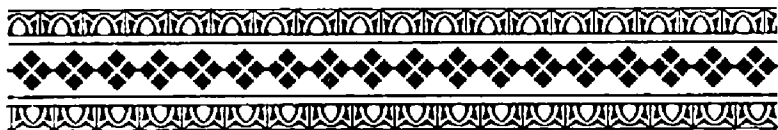
„Всяк престоунаый і не пребиваый во ученїи Христові, Бога не имат, пребиваый же во ученїи Христові, сей і Отца і Сина имат. Аще кто приходит к вам, і сего ученїя не приносит, не приємлите его в дом і радовати ся ему не глаголите. Глаголай бо ему радовати ся, сообщається ділом его злим”.

Дай Боже, щоб отсі слова впади в серця нашого народу, та щоб зродили в них правдиве пізнанє вічних правд Христо-

вої науки, щоб скермували заблудших назад до Спасителя.

О Пречиста Діво, Мати Спасителя і Мати України! Зділай щоб отся книжочка причинилася до розширення слави Божої і Христової науки, любови Христа і любови сьв. Матери Церкви в нашім народі. Виблагай, о Пресвята, ласки у Твого Сина, щоб він Духа Істини на нас зіслав, щоб слово наше було ясне і зрозуміле, щоб воно причинилося як найбільше для спасеня душ, щоб утвердило в вірі маловірів, а заблудших, щоб навернуло до Ісуса і Його церкви сьвятої.

Основна Правда.

Хочемо говорити в отсій книжочці про ворогів Христа Спасителя і Його сьв. Церкви. Про тих, що касують науку Ісуса і ті правди, які до спасеня конечні. Про тих, що від Христової церкви, від церкви Божої відводять людей, а закладають свої церкви, людські. Длятого ставимо перед очі, Тобі читачу дорогий, велику і незбітну правду: Ісус Христос, Син Божий, друга Особа Божа, Спаситель оснував **одну Церков**.

Як-же то розуміти, що Христос оснував одну церков? Чи може так, що Христос Сам збудував, або казав збудувати тільки одну церкву з каменя, або з дерева?. О, ні, дорогі мої Братя і Сестри. Се не така мурована церква або деревляна, що Ісус Христос заложив. А от подивімся до катехізму, порадьмося його, що то є Церков Христова? Церков Христова є се збір вірних, котрі визнають одну і ту саму віру, приймають ті самі сьвяті Тайни і знаходяться під управою видимого

Голови Церкви, Христового Намісника, Папи Римського.

„Церков — каже св. Августин — се Божий нарід, розкинений на землі”.

Церков Христова звязує вірних в одну родину. Церков порівнує Сам Ісус Христос з тим стадом, в яким повинні знаходитися усі вівці, себто вірні.

Церков Христова, католицька церков, се Мати християнства. Каже св. Августин: „Ми повинні любити Господа Бога як нашого Вітця, а церков, як нашу Матір”.

Говоримо в Символі Віри: вірую во єдину, свьату, соборну і апостольську церков.

Се є та одна Церков, яку Христос Спаситель оснував, установляючи св. Апостола Петра її начальником сторожем, провідником, її головою. „Ти єси Петр, і па сем каменн созиджу церков мою і врата адова не одоліют єй”.

Отже одну церков Христос заложив. Запамятайте собі доре: одну.

І то не могло бути інакше, дорогі мої читачі. Бо колиб мало бути інакше, то Ісус Христос був би сказав виразно, так як ціла Його наука виразна, що закладає не одну, а більше церков. Мав Ісус дванайцять Апостолів, то колиб брати ту мірку, якою мірять нові юди віру, то Хри-

стос був би для кожного Апостола осібно церков заложив.

Але так не вчить сьвяте Євангеліє. Вчить воно, що Христос каже Своїм Апостолам научати всі народи і хрестити їх; відпускати гріхи; правити Службу Божу (сіє творите во моє воспоминаніє); провадити вірних до спасеня, вязати і розвязувати, себто устанавляти і зносити закони; ганити і поправляти зло. Вчить сьв. Євангеліє, що сьв. Петрови дає Христос ключі, себто власть і провід, устанавляє Його головою церкви. І в тій Церкві Христос перебуває: „І се аз с вами есм во вся дни, даже до скончанія віка”.

Що-ж воно значить: „і се аз с вами есм даже до скончанія віка”? Значить воно, що Христос остає невидимим Головою Своєї Церкви і що та церков буде істнувати аж до кінця сьвіта.

Та сьв. Петро був смертний чоловік, як і ми всі. Не міг він вічно жити і вічно бути провідником і головою церкви. Не міг він вічно пасти Христове стадо. Власть його, власть видимого голови Церкви перейшла на його наслідників.

Сьв. Петро через двацятьпять років був єпископом в Римі, або як називаємо Паною Римським. За той час і Апостоли і всі христіяни uznали його за провідника і голову, його голосу слухали на нарадах, до него зверталися, щоб розсу-

див спори. В Римі сьв. Петро помер, отже власть його, власть голови церкви перейшла на його наслідника. На якого? На єпископа в Римі, що по нім слідував, або на Папу Римського. Чи йно на одного? Ні, на всіх єпископів Риму, що слідували оден по другім, на Папів Римських.

Виглядало би на людський рахунок, що по смерті сьв. Петра, власть його повинна була перейти на котрого з Апостолів, що остали при житю. Але і так не було. Сто років по Христі зайшло якесь непорозуміне серед вірних в Коринтії. Жив тоді ще сьв. Йоан і перебував в Єфезі. А Папою Римським був сьв. Климентій. Отже для полагодження тої суперечки вірні з Коринту не зверталися до сьв. Йоана, хоч він був Апостолом, але до сьв. Климентія, Папи Римського.

Та чому так, сьнтає неоден? Може то була зневага для сьв. Йоана? Ні, дорогі читачі, сьв. Йоан сам признавав власть, сьв. Климентія, бо сьв. Климентій був годовою церкви. Гонор гонором, а власть то що иншого.

Але ще кілька річий треба пояснити. Кажуть деякі людоньки, а нащо то нам Папи Римського, а нащо нам його слухати і під него належати?

Та зараз їм відповісти б, бо Папа Римський, голова Церкви, бо на него перейшла в наслідстві, так як би в спадку

власть та сама, яку сьв. Петрови дав Христос Спаситель.

Але гордий і бутний дух мудрагелів підноситься проти власти. А я спштаю, дорогі Братя і Сестри, яка би то була Церков без провідника, без голови? Вже сам здоровий людський розум каже, що то неможливе. А от подивімся на порядок в життю, установлений самим Богом. В родині головою батько родини. Громада вибирає начальника і він голова громади. В місті, в Америці, вибираємо мейора і він голова міста. Держава має свого голову, президента. Та ба, закладають люди товариство і вибирають голову, председателя. Збираються люди на віче і вибирають голову. А то нащо так? А на то, щоб той голова громади, чи міста, чи держави, чи товариства, чи віча, давав порядок, щоб його слухали. Бо як би то інакше могло бути? Без такого голови, то нігде не булоб порядку. Як би так наприклад зійшлися наші людонька на віче, а не вибрали собі председателя, то скажіть мені, яке би те віче було? Та кождий зачав би говорити, счинив би ся крик, гамір, хайдер чистий, а вкінци повинна людей счинила би бійку і з такого віча без голови, вийшлоб кілька десятков людей з розбитими головами, з поїдбіваними і повибиваними очима. Чи може не так?

А як не треба Церкві Христовій голови, Пани Римського, то я сметаю тих панків безвірків; а нащо ви вибираєте голову в своїм товаристві? А нащо ви пани соціялісти, що хочете, щоб всьо було рівне, вибираєте собі председу на вічу? Як не треба голови в церкві, то нігде не треба.

Як би то могло бути, щоб Ісус Христос, Бог, закладав церков і то таку без голови? То який був би порядок в такій церкві? Яка би то була церков? Як моглаб вона служити до спасеня? Як моглаб бути її наука незмінною? Як моглаб церков Христова перенести всі переслідуваня від поган і устоятися до нинішнього дня? Таж перша громада християн, то була незначна горсточка Апостолів, а нині Церква Христова громадить коло себе близько чотиреста міліонів вірних і дальше росте і шириться і дальше так неустрашимо і незмінно голосить слово Боже, науку Христову, як в перших роках християнства. Як би се було можливе без провідника, без голови, без власти, без Пани Римського? Після св. Августина: Де Петро, там церков, де нема Петра, там нема церкви.

А от є церкви, що не признають Пани Римського за голову!

А то правда, що є, є на жаль; але чи то Божі тії церкви?

реформісти і англікани і мормони і інші, до яких вісімдесят різних сект. А все зачалося від Лютра. За чотириста років то що Лютер зачав розбило ся на вісімдесят кавалків. А кожда така секта інакше вірує і інакше учить. Сами між собою сваряться як треба вірити, з Євангелія викладають цілі уступи і сперечаються в що треба вірити, а в що не треба. І чи можна сказати, що то Божа церква? Ні дорогі братя! Бог незмінний і церков Божа незмінна. Христова, Католицька Церков так як була від початку, так до нині остала, так до кінця сьвіта зістане незмінною. Вона не може змінитися, не може Христової науки змінити ані крихітку, не може Тайн змінити, не може своєї цілі змінити, бо в таким разі вона перестала б бути Христовою.

А ще деякі питають, а що то значить Папа, або чому Папу називають Сьвятійшим Отцем?

Папа, мої любі, то сло́ве латинське. Значить воно тільки, що отець, батько. На небесах наш Небесний Отець, Господь Бог; на землі, отець наш, отець християн католиків, Папа Римський, Наслідник Христа, Голова Церкви Христової. Він наш спільний Отець. Любить нас, веде нас при помочи єпископів і сьвящеників, Його маємо і ми любити,

шанувати і слухати, бо він має власть дану самим Христом.

А те, що називають Його Сьвятійший Отець, то не значить, як деякі дураки кажуть, що він сьвятий. Були Папи, що через їх праведне, сьвяте, побожне жите Церков сьвята проголосила сьвятими, або по церковному канонізувала. Але не всі. Таких було вісімдесят оден на двісташістьдесят. А то що Папу Римського зємо Сьвятійшим Отцем, то є почесний титул. От де є яке цісарство в сьвіті, то там цісара звать: Найяснійший пан. Чи він такий ясний? Чи може такий мұдрий? Та де-ж би там, він може буги дурний, як табака в розі але то йно така гонорова назва. Високих урядників, міністрів, кличуть: Ексцелєнціє. Та навіть в суді, до судії, говорять: Сьвітлий Суде. То тільки титул, який має означувати пошану.

Отже і той Папа Римський, той отець, батько, той, що в своїй оніці має чотиріста міліонів дітій сьв. Матери Церкви Христової також має той титул: Сьвятійший Отець.

Оттак, дорогі мої Братя і Сестри, ми пізнали тих кілька важних річий про церков сьвяту, про її власть, про її устрій.

Памятаймо-ж то добре, бо коли будемо намятати, то не так легко буде ворогам Христа і Його Церкви захитати нашу віру. Нехай та віра горить в наших сер-

цях. бо ворогів багато, бо діявол на наші душі полює, а душу стратити, то значить стратити всею.

Московський торг вірою.

Памятаєте, ви дорогі читачі, як то ще бувало в краю були люди, що говорили, а були газети, що писали, що ми те саме, що Москалі. Казали вони, що ніякої України, ніяких Українців не було і нема і не буде. Казали, що наша мова українська, се мова хлопів і свинопасів, а мова панська. мова вчена, се мова російська. Казали вони, що між російською мовою а нашою дуже маленька різниця. Та вже переконали ся наші люди, котрі чули, як Москалі говорять, що то воно не туди. Бо памятаю сам, що як одного разу був зайшов до хати одного нашого чоловіка Москаль тай говорить до його жінки: „а как наживаєте, місспе”, то вона бідачка засоромилася, ба ще й розсердилася, тай ганьбила його: чого, каже, так наскудно говорите? Паскудного нічого не було, але мова російська а наша, українська, то не все одно.

Тих людей, що то говорили і писали, що ми а Москалі то оден і той самий нарід, ми називали в краю кацанами, або москвофілами. То значить, що вони за

Росією, за Московщиною тягнули, тай хотіли наш нарід змосковщити.

Той кацапський, москвофільський рух був плачений московськими рублями. Бо царі московські хотіли змосковщити наш цілий нарід, а потім інші славянські народи, щоби було велике російське царство.

Але ті наші кацани то всіляко старали ся зловити наш нарід в Галичині в московські сіти. Так то вони голосили, що ми і Москалі, то оден нарід, бо ми всі колись одну віру мали, таку саму як в Росії. Хотіли нас найперше на московську віру перетягнути, а як би то їм було вдалось, то вже не булоб тяжко і галицьких Українців чисто змосковщити. Так то вони робили з нашими братами на великій Україні. Держали в ярмі, наслали батюшків-Москалів і геть зішсули багато наших братів так, що мало було таких, що признавалися до України. Богато було таких, що калічили свою рідну мову московщиною, встидалися свого рідного народу і своєї мови і ддятого нині так тяжко нашому народови українському добитися волі. Бо галицькі Українці, хоч і свідомі, то сила їх за слаба проти ворогів. А ті що були під Росією, то так багато їх збаламучених тою російською вірою, що не хочуть признаватися до України. Є, що правда і свідомі між ними,

але таких за надто мало. І так наш на-
рід терпить, немов би кара Божя на него
впала, бо багато його синів забуло, від-
реклося свого рідного, а каже наш вели-
кий пост: „А хто неньку забуває, того
Бог карає“.

Але як то воно є з тою одною вірою, що
то повідали Москалі і їх наймитки, що
вона була і в нас і в Москалів зразу од-
на? Чи так воно було? Ой, не так, тай
грубо вороги брешуть, коли так говорять.
Русь-Україна прийняла віру Христову з
Греції в р. 988. А схизма, то є відступ-
ництво від Церкви, поширилася в Греції
аж в 1054, отже 66 років пізніше. Що-ж
то значить? То значить, що коли Русь-
Україна приймала за панованя сьв. Во-
лодомира віру Христову, то Греки були
ще в злуці з Христовою Церквою і при-
знавали над собою власть Папи Рим-
ського. Отже і Русь-Україна приймала
не віру схизматичьку, але віру Христо-
ву, голошену сьв. Церквою Христовою,
значить віру Католицьку. Але лихо в тім
було, що на Русь-Україні мало тоді було
людей вчених, не було високих шкіл, не
було шкіл з яких виходилиб сьвященни-
ки. Тому сьвященники і єпископи приїзди-
ли з Царгороду, з Греції. Нарід наш не
міг відразу пізнати як слід віри Христо-
вої, отже і не міг завважати, коли після
1054 р. то є від часу коли в Греції поши-

рилася схизма, почали приходити сьвященики і єпископи схизматицькі. Впрочім возьмім хоч би сьв. Кїрила і сьв. Методія, яких почитає Христова церков. Вони ті славянські апостоли перевели на славянську мову всі книги церковні. Та мова до нинішного дня задержана в нашім обряді. Але ті святі не були схизматиками, вони були ціле житє в звязи з сьв. Апостольською Столицею, значить, були під властїю Папи Римського і признавали його власть. Однак і після того, як з Греції вдерлася до нас схизма, були спроби вернути назад до Христової Церкви. Так було за панованя князя Данила. Того то князя Данила навіть був коронував папський посол королївською короною, яку прислав Папа. Данило обіцяв признати над собою і своїм народом духовну власть сьв. Апостольської Столиці, але пізнійше, намовлений грецькими агентами ту обітницю зломив.

Знов в р. 1439 відбував ся церковний собор, на який Папа Євген IV. запросив і Греків і Русинів. Приїхали послы з Греції і з Руси України, присягнули в імени цілого народу на вірність Церкві Христовій, по цілім сьвіті рознеслася весела новина, що два народи вернули на лоно сьв. Матери Церкви.

Однак Греки скоро зломали свою присягу і назад вернули в схизматицьке цар-

ство темноти, а грецькі єпископи і митрополити, що приїздили на Русь-Україну потягнули за Грецією і наш нарід знов у схизму. І настали тоді серед наших предків погані часи. На заході підносила ся освіта, бо там були вчені сьвященники і монахи і провадили школи, ширили знанє. А в нас із схизмою розпаношлася крайна темнота. Дійшло до того, що українські шляхтичі почали встидатися схизматицької церкви і її духовенства, бо духовенство було неосьвічене, а в церкві настав страшний занепад. Тому ті наші шляхтичі висилали своїх дітей до шкіл латинських, а ті приймали латинський обряд, а вслід за тим покидали свій рідний нарід.

Але деякі вірні сини українського народу бачили до якої темноти веде наш нарід схизма з її темним сьвященством. Бачили той унадок релігійного життя, який принесла з собою схизма. Почали думати про злуку із сьв. Апостольською Столицею. На синоді в Берестю 1595 р. ввадили всі українські єпископи з митрополитом Рагозою на чолі вернути назад до католицької церкви.

До Риму вислано в посольстві єпископів Потія і Терлецького, а вони там від цілого українського народу зложили присягу вірности Христовій церкві і її голові. Коли обидва вернули з Риму, ми-

трополит Рагоза скликав знов всіх єпископів до Берестя і тут знов при великім здвизі народа проголошено злуку України з Римом. Митрополит з єпископами і з народом піддавалися під духовний провід Папи, а Папа наказав їм, щоб свято заховували свій східній обряд і свої церковні звичаї. Було то в р. 1596.

Однак Москалі виступили з усею ненавистію проти злуки українського народу з Римом. Почались переслідування, серед яких багато наших братів положили жите за Христову Церков. По цілій Україні йшли жорстокі переслідування. А першим, що проляв свою кров за сьв. віру був Архієпископ Полоцький сьв. Йосафат в р. 1623.

В Галичині перемиська єпархія була схизматичською аж до р. 1692. Львівська єпархія покинула схизму в р. 1700. Та перед тим також і в Галичині пролилось багато невинної крові в обороні віри.

В Росії-ж йшло чимраз то до гіршого. Вільно було визнавати свою віру жидам, Туркам, Кітайцям, Полякам, тільки Українців сплюю перетягав царський уряд на схизму. Старі люди на Підлясю, в Холмщині ще до недавна оповідали, як там переслідували українських греко-католицьких священників Москалі, як забирали церкви, насилали московських ба-

тюшок і гнали народ нагайками в московське схизматицьке ярмо.

Отсе коротко про схизму в нас. Обширніше про се буде в книжочці, яка невдовзі видрукуєся.

Треба вказати на одну важну річ, а саме як багато причинилася греко-католицька церков з своїм сьвященством до піднесення сьвідомости і осьвіти серед нашого народу в Галичині. Коли галицькі Українці нині сьвідомі, кацапство викорінене, народ хоч і пригноблений, але твердо стоїть проти ворожих змагань, щоб його знищити, се в першій мірі заслуга нашого духовенства. Колиб так ціла Україна була осяяна сьвітлом Христової Церкви, певно, що нині ми булиб свободним народом.

Та до того воно прийти мусить і то невдовзі. От може пригадуєте собі, як вертав наш Митрополит Шептицький з московської неволі. Вступив до Київa. Народ цілий витав його як батька і Митрополит зараз заложив в Київі дієцезію, назначив єпископа і сьвящеників, а народ, що досі тонув в схизмі тисячами почав вертати до церкви католицької. Дасть Бог настануть ліпші часи на нашій рідній Україні, а тоді і схизма счезне із нашої землі.

Дні московського торгу вірою і душею народа покінчилися; з упадком царя не

стало рублів поганим юдам, що за гроші продавали свій народ. З упадком царя захиталася і схизма. А недалекій той день, що її зовсім не стане.

Ріжниця між схизматицькою церквою, а церквою Христовою.

Каже неоден: та то нема такої великої ріжниці між нашою церквою і православною (ся назва невластива) чи схизматицькою. (Се слово православна церков невластиве для схизматиків. Були православними перед відступством, а потім тільки задержали се слово для баламученя вірних. Се слово є властиве нам вірним). Та бо, мовляв, Бог оден, віра однакова виглядає, бо Службу Божу православні правлять, образи мають, ризи такі самі, хрестяться три рази, яка-ж ріжниця? Ой є, дорогі брата ріжниця і то велика. Ріжниця в вірі. Як віра не та, що Ісус установив, як наука не та, яку Спаситель голосив, то як може бути православна схизма так само добра як католицизм. Як самі люди, ті що дали початок схизмі перекрутили Божі правди, то як церква схизматицька може провадити до Бога.

В символі Віри кажемо: вірую... і в Духа Святого Господа животворящого іже от Отця і Сина ісходящого. Ану розгляньмо се, що то значить. Всі знаєм і віримо, що є три особи Божі, Бог Отець, Бог Син і Бог Дух сьвятий. Се сьвята Тройця, разом оден Бог. Ті три Божі особи рівні собі у всім. Рівні значить, що нема старшої, або молодшої, слабшої або сильніщої, всі три Божі особи собі рівні у всемогучости, всевідучости, доброті, сьвятости, вічности, премудрости, незмінности і т. д. Але віра сьвята нас вчить, що ті три Божі особи рівні щодо своєї природи і сили, ріжняться походженем. І так перша Божа особа, Бог Отець, не походить від нікого, друга Божа особа, Син Божий походить від Бога Отця, а трета особа Божа, Бог дух сьвятий походить від Отця і Сина. Се правда віри, в яку ми мусимо вірити, інакше наша віра нич варта. Так учив Христос, так учить церков Христа і сего змінати не можна. Змінати ту правду значить касувати її, значить касувати Христову науку, значить відступати від Христа. А схизматики поважилися змінити ту вічну правду. Кажуть вони: то правда, що Син походить від Отця, але неправда, що Дух Сьвятий походить від Отця і Сина. Дух сьвятий, кажуть схизматики, походить від Отця самого, а не від Отця і Сина.

От тобі наука! Христос каже так, а схизматики інакше. Схизматики завдають лож Христови, заперечують науку Христа. Так як би то не Христос, а вони старші. Перемінити, сфалшувати одну правду Христової науки, то те саме, що цілу Христову науку перемінити, сфалшувати, заперечити. От така то схизма. І чи одна віра наша а схизматицька? Правда, що ні?

Але то ще не всьо. Наша віра съвята і Церков наша учить і приказує вірити, що Пречиста Діва Марія, Мати Сина Божого, непорочно зачата. Що то значить? Значить, що Пречиста Діва через особливу ласку Божу була вільна від гріха первородного. Вона-ж Мати Сина Божого, як могла бути хоч хвилинку в неволи діавола? Вона найсьвятійша, найчистійша, непорочна, Вона Мати Божа від віків на се призначена і в раю першим родичам обіцяна, тому Її Господь охоронив від гріха первородного. Так вчить нас съв. Мати Церков.

А схизматики що кажуть? Кажуть, що то не так, кажуть, що Пречиста Діва не є непорочно зачата, що родилася в грісі, так само, як кождий з нас чоловік. І як можна таку безбожну науку погодити з словами Пророка, який предсказує, що Мати Божа буде непорочна? „Вся добра єси ближняя моя і порока ність в тобі”.

Але схизматики на те не вважають. В них Мати Божа, така сама як кожда инша жінка, не непорочно, але в грісі зачата. То значилоб, що Христос, Бого-чоловік родився з грішниці. І чи не є то образа Бога і образа Божої Матери? Ось як то шанують Христа Спасителя і Божу Матір схизматики? І як кажете, все єдно, одна віра?

А й то ще не все. Кождий з нас знає і вірить, що на Службі Божій, коли священник проголошує слова: „Прийміте, ядите, сіє єсть тіло моє”, жертвенний хліб перемінюєся в Тіло Ісуса Христа, а на слова: „пійте от нея вси, сія єсть кров моя” вино перемінюєся в кров Христову. Що так воно є, учить нас сьв. Письмо. Ніхто ліпше не міг того знати як сьвяті Апостоли, що були з Ісусом на послідній вечері, коли Ісус Христос установив Найсьвятійшу Тайну Євхаристії. Се є та безкровна жертва нового завіта. В ній то Ісус Христос жертвує Себе Отцю Небесному і тому на слова: „прійміте, ядите, сіє єсть тіло моє” і „пійте от нея вси, сія єсть кров моя” сповняєся та безкровна жертва, перемінюєся хліб в Тіло, а вино в Кров Божественного Спасителя. Се ясно хоч би і з того, що зараз по тих словах, по тім осьвяченю слідуєть слова: „Твоя от Твоїх, Тебі приносим за всіх і за вся”. Ті слова вказують, що жертва вже при-

песена скінчена, що Христос вже є присутній на престолі. А схизматики кажуть ні, то не так. Схизматики кажуть, що не на слова: „прійміте, ядїте” і т. д. і „шійте от нея вси” і т. д. наступає переміна хліба в Тіло Ісуса і вина в кров Христову, але аж пізнійше, коли сьвященик відчитує молитву до сьв. Духа.

Нове схизматицьке крутарство, нове фалшованє Христової науки. Схизматики не вірять навіть Апостолам. І яка то віра? Яка то віра, питаю, коли схизматики заперечують те, що сьв. Євангеліє вчить? А заперечують те, то й їх Служба Божа не Служба Божа, бо Ісус в ній не приносить ся в жертву Отцю, не Служба Божа отже, а богохульство. Така то схизматицька віра.

А ще одна досить цікава ріжниця. Ми віримо, що душі померших, зараз по розлуці з тілом стають на суд Божий. Колиж на тім суді душа помершого викажеся праведним побожним житєм, добримї ділами, великою любовю до Господа і достаточною покутою, то сейчас така душа достунає вічного щастя, то є, йде до неба, де оглядає самого Бога, де щастє таке незмірне, що ми не в силі собі того щастя уявити як слід. Колиж та душа обтяжена смертельними гріхами, хоч би тільки одним смертельним гріхом, то не може удостоїтися вічного щастя в.

царстві небеснім і йде на вічну кару до пекла. Для такої нещасної душі нема ніякого ратунку, ніякої помочи, ніякої надії.

Але бо є люди, що за життя грішили, але не тяжко, або хоч тяжко грішили, то каються сердечно, покутували, але не досить покутували, щоб направити зло та змити цілковито вину із своєї душі. Через їх жаль, через їх каєне Господь Бог милостивий відпустив їм кару вічну, то є пекло, але зістала кара дочасна, яка за кожний гріх належиться і яку треба спокутувати. Але прийшла смерть, не було коли належно спокутувати. Бог є найсправедливіший Судія. Отже та Божа незмірна справедливість домагаєся конче повної покути за кожний гріх. Тому такі душі по смерті йдуть до чистилища і там відбувають решту покути за гріхи неспокутовані на землі. Так вчив Ісус Христос: „В темницю ввержен будеш... і не ізидеши оттуда, дондеже воздаси последний кодрант”. Так вчили Апостоли. Так вчить церков Христова. Так навіть розум людський, здоровий розум, диктує. Бо подумай брата, як би то було, як оден чоловік провадить сьвяте, побожне життя а за найменший гріх гірко жалую, каєся щиро і в десяттеро покутує; певно по смерті душа його йде до неба.

Але другий, що не міг відпокутувати своїх гріхів, хоч мав щиру волю, або не досить жалував за всі свої гріхи, або зійшов з сего світа в повседневних гріхах, а знаємо, що каже сьв. Письмо, що ніщо скверно не ввійде в царство небесне... де піде така душа?

Душа чиста йде просто до неба, а грішна до пекла. Щож станеся з такою душею, яка сходить в гріхах повседневних або маюча волю відпокутувати, гріхи свої не відпокутувала? Ся піде до неба? Ні! Чому? Бо щойно сказано, що нічо скверного не ввійде до царство небесного. Чи піде до пекла? Ні! Бо мусить бути якесь місце деб та душа відпокутувала. А таке місце мусить бути чистилище. Того вимагає справедливість Божа, мудрість і милосердіє а навіть простий розум се признає.

А видите самі, що мусить бути чистилище. А схизматики кажуть, що нема чистилища. Так собі ухвалили, та що їх обходить, що справедливість Божа вимагає, що чистилище мусить бути, що їх обходить, що Христос так вчив, що Апостоли і сьвяті Отці так вчили, що їх обходить, що Церков Христова так вчить, що розум людський так диктує, вони схизматики, чистилище скасували. Їм касувати Христову науку, то багателька, от так, як було цареві, невпінного чоловіка повісити. Скасували правду віри про

сьв. Тройцю, скасували Непорочне Зача-
тє Пречистої Божої Матінки, скасували
науку Христа, що до переміни підчас
Служби Божої, скасували чистилище і
вже. Так їм діявол очі заблахманив, що
як касувати, то вони раз-два, так як но-
жницями втяв.

Але ще одна річ за чистилище. Дя-
того, що ми віримо, що душі тих, що всіх
гріхів достаточо не спокували на зе-
мли, що ті душі є в чистилищи, длятого
молимо ся за ті душі, добрі діла робимо,
жертвуємо Служби Божі, парастаси і т. д.
А то на що? А на то, щоб тими молитва-
ми, тими Службами Божими і парастаса-
м і милостинею облегчити муки тим бід-
ним душам в чистилищи, щоб скоротити
час їх карн, щоб помогти їм покутувати,
щоб помогти їм вину з душі змити, щоб
вони скорше до неба дісталися. Так во-
но було від початку християнства, так
вчили Апостоли Христові. Апостоли пра-
вили Службу Божу за душі в чистилищи,
молилися і наказували вірним, щоб за ті
бдні душі в чистилищи не забували. Так
сьв. Отці наказували. Так Христова Цер-
ков все вчила і вчить до нині. Так христі-
яни-католики все вірили і вірять.

Але схизматикам то і не в голові. Не-
ма кажуть чистилища і що їм зробити? Та
вже скасували чистилище, та скасува-
ли. Але нащо вони Служби Божі і пара-

стаси за душі померших правлять. бащо питаю? Як нема чистилища, то значить, що одні душі в небі, а другі в пеклі. Тим, що в небі не треба Служби Божої і молитов земських людей, бо в небі вони щасливі. А тим, що в пеклі, то вже нічо не поможе; міліони Служб Божих і молитов їх з пекла не витягне і до неба не пішле. І нащо-ж тих Служб Божих і молитов за померших, як нема чистилища? То хіба все на пусто, на вітер. Чисто по схизматички. От видите, які то цікаві собі ті пани схизматики: самі не знають що роблять.

А дальше схизматики не узнають Папи Римського за голову церкви. Про те, що той уряд голови церкви установлений самим Господом нашим Ісусом Христом, то ми вже писали на початку. Але, що то схизматиків обходить, що Христос так установив. Чи Христос, чи не Христос, вони ані не дивляться, вони касують голову церкви і баста. В них церква без голови. Грецькі схизматики мають свою голову, російські свою, сирійські свою, як хто хоче. Їм ані в голові, що Христос хоче, щоб був один пастир і одно стадо. В російській схизматичкій церкві то були головами розпусні царі, розпусні царниці, пияки, убійники, а тепер за большевиків головою є якийсь жидок, якого поставив головою церкви другий жидок Лейбз

Троцький. І то для схизматиків навіть насує. Вони з тим своїм касованєм віри не варт щоб бути під властію Христового Намісника. Їм якраз насує, щоб їх головою був жидок. Який пан такий його грам. Яка церков такий і голова.

То вже знаєте, які то є головні ріжниці між нашою сьв. Церквою католицькою, а між схизматицькою. Тут показалося тільки здебільшого ті ріжниці, але то ще не всі. Є їх більше в справах віри. Але про се колісь иншим разом поговоримо.

А тепер я вас питаю мої дорогі читачі, чи то всьо єдно Христова Церков католицька а церков схизматицька? Чи то всьо єдно? Чи то одна віра? Ви добре переконалися, що ні. Дятого любіть, мої любі, ту нашу Матінку на землі, ту сьв. Церков Христову, якою править Христос через Свого Намісника, Палу Римського. Любіть ту віру, яку голосить Христова Церков, бо то та віра, яку Христос нам дав. О. Боже Всемогучий! Дай щоб та віра, та правдива віра Христова, католицька віра, закорінилася в серцях цілого великого українського народу!

Московські схизматики „на манебрах” в Америці.

Не тільки до Галичини послав московський цар своїх агентів з рублями, щоби купували галицьких Українців для царя, для Московщини, для схизми. І в Америці московські схизматики не лишили нашого народу в спокою. І тут конче хотіли перетягнути Українців на своє. хотіли конче їх переконати, що нема України, нема Українців, є тільки „адін народ, адін цар і єдіная неділімая Рассея і єдіное православє”.

Заложили Москалі в Америці московську схизматицьку церкву. А голова тої церкви, цар, післав їм єпископа і архієпископа і московських батюшків і московських рублів. Каже, перетягайте ребята греко-католиків на схизму, перекабачуйте галицьких Українців на кацапів, а „денгі” я дам. І повнили ті царські поєішаки батюшки свою службу. Служили не Христу а рублям. Бо за ту службу цар добре платив.

Брав російський єпископ оден і другий і третій до себе деяких галицьких кацапчуків, не питав, чи мають які школи чи ні, але відразу кропив їх, робив батюшками, давав рублі і послав щоб „навертали мазепинцов і хахлов”. То так нас звали Москалі. Йшли ті батюшки в

народ, але якось не „наверталось” багато людей на схизматицько-царські бездорожа. Котрі були кацапи, то кацапами лишались, а котрі були Українці, то таки тримались свого народу, своєї сьв. Матері Церкви, свого красного обряду, а за царя і його схизматицьку церкву не хотіли і слухати. І царські рублі нічого не помогли.

А як ще приїхав до Америки наш покійний Владика, Преосвящений Сотер, най з Богом спочиває, згуртував ся на рід коло свого єпископа, як діти коло люблячого батька, а багато збаламучених схизмою наших братів вернуло назад до своєї церкви рідної таї до рідного народу.

Але от покликав Господь Милостивий нашого Владика-батька до Себе в 1916 р. Осиротів бідний на рід український, вірний Богу і церкві. Осиротів, таї не оден гіренько заплакав по страті всіми любленого Владика.

А Москалі владувалися. Задумали тепер перетягнути наш на рід до царославної церкви. Накропили ще більше невчених фірманів за батюшків. Не жалували грошій, аби йно свого діпняти.

А знайшовся на жаль між греко-католицькими сьвящениками (з угорської Русі) оден ласий на гонори. Захотів конче бути єпископом над всіми греко-като-

ликами в Америці. Так як Юда конче хотів трийцять срібняків дістати, так і той конче хотів того гонору, тої чести, а про славу Божу не думав.

Хотів бути греко-католицьким єпископом. Та ба, то не багателька зістати єпископом в католицькій церкві. То не так як в Москалів. То оден на тисячу сьвящеників в католицькій церкві удостоїть ся такого високого обовязку. Бо Папа Римський добре застановляє ся і журить ся, чи той або другий гідний на єпископа. Чи вчений, чи розважний, чи перенятий духом Божим, чи ревний, чи готов для Христа все перенести, чи зуміє попровадити своє стадо, так як Бог приказав. То все Сьвятійший Отець передумує нім єпископа назначить, ціле його жите розслідить, щоб бути певним, що той вибір буде добрий. Тай так мусить бути, дорогі читачі. Бо той Папа Римський, то мусить відповідати перед Господом Богом за всіх дітей Божої церкви. А як би так якогонебудь негідника назначив єпископом, то як такий єпископ міг би сповняти свої обовязки, як Христос приказав. Ой, бо і той обовязок єпископа дуже тяжкий, а ще в нашій дієцезії де церкви наші розкинені по цілій Америці. А єпископ мусить всіх нильнувати, бо-ж за своє стадо буде мусів перед Богом рахунок здавати. Ой, тільки то недоспаних ночий в того бідно-

го єпископа, кілька то клопотів, кілька журби! Та через ту гризоту пішов наш перший український греко-католицький Владика так вчасно в домовину.

А Дзюбай не дивився на обовязки, на те, що перед Богом треба відповідати за вірних, але конче хотів бути єпископом. Та ба, не міг удостоїтися.

Гордість не давала йому спокою. Та гордість засіяна дияволом довела Дзюбая до того, що відступив від сьв. Церкви. Покинув Христа, покинув правдиву Христову науку, покинув Христову Церков, пішов на схизму. Пішов на схизму, бо Москалі зробили його єпископом. Хотів бути єпископом, то вже не питав яким, а би хоч схизматичьким. Так як оден з дванайцять Апостолів продав Христа за трийцять срібняків, так оден з поміж півтора сотки греко-католицьких сьвящеників в Америці продав сьв. віру Христову за гонор, за вдоволене своєї гордості. Юда Іскаріотський дочекався в нас наслідника.

Але чому Москалі зробили його єпископом? А тому, що думали що за ним піде багато греко-католиків, думали, що він всіх переведе на схизму. Але помилились. Народ остав вірний своїй церкві.

Ту історію за него ми так обширно оповіли, бо будемо мусіти до него ще раз

вернутися. Щоб ви знали, що то за пташок, що то за зіленько.

От так то манебрували московські схизматики в Америці, щоб наш нарід привести до зради. Але манебри не йшли. Нарід пізнався на тих схизматицьких фарбованих лисах.

Аж нагло злетів з трону московський цар, голова схизматицької церкви. А з тим не стало гроший на схизматицькі манебри для московщения нашого народу в Америці.

Почалося нове безголовлє, про яке хочемо ширше вам оповісти. А читайте, дорогі Братя і Сестри уважно і спам'ятуйте всьо, бо діявол і його слуги чигають на вас як кіт на миш. Чигають вороги на вашу віру, хочуть той найбільший скарб в вас зрабувати.

О дай то Боже Предобрий, щоб даремні були змаганя ворогів, щоб віра наша була тверда як криця, щира, жива, щоб вела нас все до Ісуса, щоб схоронила нас від загуби, яку нам приготовляють вороги.

Схизматицько-независиме безголовлє.

Коли вправ московський цар, голова московської схизматицької церкви, не стало для його поганячів, тих схизматицьких кацапських невчених кроцлен-

ців, не стало для них гроша. В клопоті вони почали думати, кудиб їм тепер скочити за хлібом. Почали просити ся у нашої власті церковної, щоб їх та власть нашої греко-католицької церкви узнала за сьвящеників. Було таких зверх п'ятьдесять. Писали письма і ті письма стоять. А в тих письмах плювали і на схизму і на всіх Москалів, хотіли вже навернутися. Та коли хочете навернутися, покайтесь, то добре, дістали таку відповідь. Але наша Церков вас за сьвящеників не може узнати. Ви служили не Христу, а цареві і рублям. Ви не маєте науки потрібної для сьвященика. Хочете вернутися, вертайте, ми вас радо приймемо, але не як сьвящеників.

Таку відповідь дістали московсько-схизматницькі викропленці. Не подобалася їм та відповідь. І вони почали нову діявольську роботу. Юда не гірший був від них. Ні, вони від Юди гірші, бо Юда пізнав свій блуд і в розпуці стратив надію на безконечне Боже милосерде, тай повісився. А схизматницькі викропленці мимо того, що видять свій блуд, не хотять покинути своєї діявольської роботи. Доки були царські рублі, то вони не признавалися до свого народу, висьмівали, зогиджували свою Україну, бороли ся проти українського народу так як ті турецькі яничари, що виростали з тих хлоп-

чиків, яких Турки забирали з України. Так і ті викроплені яничари найгірше ненавиділи свій рідний нарід.

А всьо за гроші. Вони за гроші продали себе з тілом і з душею цареві і схизмі, вони за гроші відрекли ся Христа і Його сьвятої Церкви, за гроші відреклися свого рідного народу. О, скажіть мені, дорогі мої читачі, чи не гидко то, коли чоловік так низько впаде, що за гроші всьо своє продасть, своє рідне, що за гроші перекинеся в ворога Христа, в ворога свого народу, за гроші, за мамону, через лакімство?

А як не стало царських рублів, а власть наша церковна відігнала тих кроплених яничарів, то вони взялися до нової діявольської штучки. Кінулися між наш нарід закладати ще одну нову схизму. Почали закладати нову церкву. Але то не для Христа, не для віри, не для спасеня людських душ, не для ширеня Христової науки сьвятої, але для себе, для того, щоб могли затуманити нарід, щоб той нарід їх утримував. Вернули до свого народу, до того самого народу, на який плювали за рублі. Вернули до свого народу, але не з покорою, не на те, щоб перепросити його за те, що щойно недавно відрікали ся його, продавали його за рублі. Вернули до того народу, який недавно зогиджували і принесли йому московську трутину,

принесли йому схизму. Вернули до свого народу, щоб торгувати його вірою, щоб торгувати його душею. Вернули до свого народу і кажуть: „Ми Українці щирі і ревні”, але в серцях їх продажних криється московсько-кацапська схизматицька їдь до всего, що українське.

Почали закладати церкву. А яку? Яку то вже побачите з того, що далше будете читати, але назвали ту церкву так: українська греко-православна народна незалежна християнська церква. Досить велике імя, правда? А під тим іменем криє ся найгірший моральний бруд, нещастя, зрада, кпини з віри, безвірє і лож.

А що-ж на то Москалі? Московський схизматицький єпископ владувався. Най, каже він, най закладають схизматицьку церкву, най назвуть її хоч українською, хоч якою. Коби раз засіяли схизму між Українцями греко-католиками, коби раз відірвали їх від католицької церкви, то решта піде гладко. Православе, схизма, то є той цемент, що злучить Українців з Москалями, що знищить Україну і не буде ані України, ані українського народу, а буде тільки оден російський народ від Владивостоку аж по Сян. Так то говорив, так писав московський схизматицький єпископ в Америці. Не о віру йому ходить. Не о спасенє душ. Не о науку Христову. А ходить йому о змосков-

щенє Українців. І тішиться Москаль і всі Москалі, що московські схизматицькі викроплені наймити почали сіяти серед українського народу зерно схизми.

А до тих наймитів, яничарів, до тих зрадників Христа, Церкви і народу, до тих юдів, почали прилучатися нові юди. Схизматицька зараза почала ширитися. Так як той кукіль, що почне рости на ниві та прибиває збіже, так почало рости число незалежних викропленців. Почав кропити нових яничарів Дзюбай. Він то раз-два. Прийде до него який небудь чоловік, порозмовляє з ним пів години, а за годину вже батюшкою зістане. Мовляв, хто мастить, той іде. Не треба науки, не треба побожності. Не треба покликання, не треба віри. Не треба любови Христа. Дзюбай на те не дивиться. Його то не обходить. Юду не обходило те, що продаючи Христа віддавав Його на наругу, на муки, на хрест. Юду обходило трийцять блискучих срібняків, котрі своїм блеском засліпили очі його душі, бренькотом заглушили голос його совісті.

Дзюбай кропить кого попало. Дяка, піддячого, фірманя, агента, шевця, кравця, столяра, бучера, бартендра, помивача сільовачок, безвірка — всіх кропить.

А крім Дзюбая є ще й інші, що кроплять тих новомодних Юдів, незалеж-

мих батюшків. Не тільки Дзюбай є головою тої независимої церкви. Таких голов є більше. І про них будемо тепер говорити.

Деять голов більших і голови менші.

Ви певно здивуєтеся, коли ми вам скажемо, що та независима церква має аж деять голов.

То є деять більших голов, а голов менших то є в двоє тільки. Правда, чистий дивогляд! Ану порахуймо, придивімся добре, бо то не кпини, то не байка, та правда. Батюшки независимої церкви повикроплювані деятьма людьми, деятьма „єпископами”. Ті всі деять, то голови независимства. Хто-ж вони, ті голови? А от погляньте і порахуйте:

1. Александер, схизматицький архієпископ в Америці. Родився на Україні, але України встидаєся і ненавидить. Він ряний Москаль.

2. Дзюбай. Походить з угорської Руси. Був гр. кат. сьвященником. Відрік ся Христової церкви, перейшов на схизму. Схизматики зробили його єпископом московським. Він не дбає, хто якої народности. Як звав так звав, аби що дав.

3. Германус. Спрійський схизматицький єпископ. По українськи слова не знає.

4. Карфора. Італієць, незалежинець. Оголосив себе сам епископом.

5. Вілятий. З походження Француз. Оголосив себе сам епископом.

6. Де Ляндис. З походження також здається Француз. Оголосив себе сам епископом.

7. Годур. Поляк. Оголосив себе сам епископом „польського косцьола народовего”.

8. Міцкевич. Поляк. Оголосив себе сам епископом „польського косцьола неподлеглого”.

9. Францішек Мазур. Поляк. Оголосив себе сам епископом „польського косцьола неподлеглого-евангеліцького”.

Девять нумерів. Девять крошителей. Девять біскупів. Девять голов т. зв. української греко-православної народної незалежимої християнської церкви. То є голови більші, такі, що рядять, такі що кроплять батюшків. А є ще голови менші. А кілько? Тільки, що незалежних батюшків. Кождий батюшка голова незалежимої церкви. Оден що був дяком, а потім бучером, Каськів, є тепер „деканом” незалежимої церкви і говорить, що всі незалежні батюшки мають його слухати, бо він голова. Другий, що був замітачем в фабриці, Микитяк, є тепер батюшкою в мічигенським стеїті, оголосив себе „адміністратором” незалежимої цер-

кви і каже, що він голова. Комедіант Шу-
стакевич знов каже, що він голова, бо
два рази кроплений: раз Карфорою, дру-
гий раз Германусом. Агент Качмарський
собі голова, бо три рази кроплений, раз в
протестантів, другий раз Карфорою, а
третій раз Дзюбаєм, а до того два рази
жонатий — разом п'ять — отже Качмар-
ський голова. Кобаса, що вчився на ба-
тюшку в фандрі, собі голова. Ялечко, що
був під-дяком і агентом, знов голова.
Дмитрик, дяк, також голова. Дяк Куш-
нір і дяк Палій, знов голови. Експерт від
їзди на фрейтах Весоловський, Лилк,
що кінчив семінар в скрентонській май-
ні, Саган, що вчився на батюшку при ми-
тю сільовачок в сальоні в Ботлер — всі
голови. Всіх разом і тих, що тут вичи-
слено і інших поза них є 18. Один стар-
ший, а другий ще старший, кождий стар-
ний, кождий голова незалежної церкви.

І то є така, та незалежна церква. Та-
ка з дев'ятьма головами більшими а вісім-
найцятьма меншими. То є церква з
двайцять-сім головами. Тое двацять-сім
— головна комедія. То є чисте безголов-
лє.

Але се є страшні, злочинні, дияволь-
ські клини. Се клини з Бога, з Божих за-
повідній, з Христової науки, з рідного на-
роду. А Господь Бог Всемогучий і Спра-
ведливий не пустить тих торгів безкарно.

Циганська віра.

Чули ви певно, дорогі читачі, за того цигана, що питали його: цигане, якої ти віри? А вам якої треба? — відпалив циган.

То так самісько з тими незалежними кропленцями, з тими батюшками з двадцять-сім головного безголовля. Циганське в них все: циганська в них віра, циганська церква, циганська їх наука, все для циганеня нашого народу.

Кажуть вони, що їх церква українська греко-православна, незалежна, народна, християнська.

Ану розберім то одно за другим. Чи та церква циганських кропленців українська? Чим вона українська? Чи тому українська, що два її наставники Москалі, два Французи, оден Сириєць а три Поляки? Чи тим українська, що половина її батюшків се рянні москвофіли, а друга половина за гроші перекинеся і в жидів? Чи тим українська, що ті всі кропленці то темняки і неuki? То нащо-ж назвали її українською? Знаєте нащо? А нато, щоб український нарід баламутити, щоб блахмана народови в очи пустити. Бо неоден з тих циганських батюшків вже блахманив людям очи. От возьміть такого Шустакевича. Він колись був комедіянт. Їв огонь, ликав но-

жі, витягав зпід язика цілі кільметри тасемок, пускав дим очима, так як всі комедіанти. Блахманив людям очн. Так то і тою назвою: українська, блахмана пускають циганські батюшки. Чистий обман, ошуканьство, тай годі. От лучше, як би були ту свою церкву назвали циганською, а не українською.

Чи та независима церква греко-православна? Та нехайби вже собі була і греко-православна, але бо і то неправда. Греко-православна церква в Греції, хотяй схизматицька, але має якісь закони, якусь зверхність, якийсь порядок. А тут в независимців що є? Двайцять-сім голів, а всі порожні.

Чи та независима церква є наиправду независима? Так. Вона независима від Ісуса Христа. Від Христової науки. В ній всьо независиме. Независимий хрест і шлюб і сповідь і всьо. Ану побачите ви, як котрий з тих, що в независимого батюшки брав шлюб верне до краю, що йому скажуть? Твій шлюб независимий, ти жиєш на віру. Независимий то не важний і шлюб і хрест і сповідь, не тільки що то всьо не важне, але й тяжким гріхом є. Независима церква від Христа, то від кого зависима. То хіба від діавола. А ще від кого? Від Москалів, від польських самозванців, неуків, що такі самі вчені як ті независимі батюшки, а епископами се-

бе оголосили, від сирійців і інших циганів.

Чи та незалежна церква народна? То вже й не знати, як то розуміють те слово: народна, наші циганчуки. Чи то народна, що до цілого народу належить, чи що її нарід хоче, чи може то громадська така церква. Народна може бути партія, газета може бути народна, пісня може бути народна, школа може бути народна. Може то від тої народної школи так назвали, бо народна школа, то є та найнижша школа, де діти вчаться читати і рахувати до тисячу. Може для того, що ті батюшки висної школи не мають тільки народну, найнижшу школу. А громадська може бути толока, громадське пасовиско, громадський ліс, громадська печатка, громадський пастух. Може то для того, що ті батюшки мають таку саму школу, що громадські пастухи.

Треба на одну річ звернути увагу. Ісус Христос прийшов на світ, щоб всі народи спасти, для всіх народів оставив Свою науку, для всіх народів заложив свою церков. Ісус Христос виразно наказав своїм Апостолам: Ідіть, научайте всі народи і хрестить їх во імя Отця і Сина і Святого Духа. Отже всі народи. Для того церков Христова звеся соборна. А як церков має бути народна, значить для

одного народу, то вона не є соборна, не є Христова.

А не Христова та церков, то як важаться ті цигани звати її християнською? Вони в ній лиш Христа зневажають, висмівають віру Христову, вони нехристи, вони попросту діяволи в людськiм тілі.

От видіте, який то той 'независимий циганський дивогляд.

Як циганські батюшки воюють.

Оті всі независимі батюшки, ті бувші дяки, піддячі, агенти, шевці, кравці, столарі, помивачі, ті Каськови і Шустакевичі, Качмарські, Ялечки, Кобаси, Кушнірі, Дмитрики, Микитяки і т. д. всі вони всілякими способами воюють проти Христової церкви, та стараються звести наш нарід на бездорожа.

Кажуть вони, що наші греко-католицькі сьвященники ведуть наш нарід в польське ярмо. Чи може бути де підлійша лож? Ви читали в газетах, кільки то наших галицьких сьвящеників сидить в польських криміналах і таборах. Ви читали, як то наших сьвящеників в Галичині повішали і постріляли. Ви читали, як то тих галицьких сьвящеників водили польські розбишаки звязаних, а польські батяри і батярки били тих мучеників пал-

ками і камінем. За що так знущалися Ляхи над українськими греко-католицькими сьвящениками в Галичині? Зате, що ті сьвященики йшли разом з народом українським, не хотіли піддатися Ляхам, не хотіли признати польського панованя над Україною. Як би ті галицькі греко-католицькі сьвященики напреду хотіли вести свій нарід в польське ярмо, то Поляки не арештувалиб їх, не розстрілювалиб, не вішалиб, але обешалиб їх золотом.

Але ви не чули, щоб ті галицькі сьвященики за золото продавали свій нарід Ляхам.

А отієї циганські независимі батюшки за рублі служили цареві і Москалям і наш нарід ведуть в московську схизму.

Кажуть ті независимі батюшки, що Папа Римський є ворогом України. А українські краєві газети пишуть і старокраєві провідники говорять, що Папа признав Україну, наказав всім своїм єпископам в Італії, Франції, Англії, щоб за Україною обстали, наказав своему представникови на Мировій Конференції, щоб України боронив, приняв українського амбасадора до Ватикану, вислав свого амбасадора на Україну, вислав на Україну ліки і двіста тисяч гроша.

Ну, а тепер на другий бік. Чи положив своє жите за Україну котрий з циган-

ських батюшків? Чи посадили хоч одного з тих батюшків Ляхи до тюрми за Україну? Ні. Поїхав оден такий батюшка до Галичини і там навіть не признавався, що був в Америці незалежним батюшкою. А що зробив? Сказав, що він Поляк. Відрікся свого народу, пішов на службу ворогам України.

А чи чули ви, щоб котрий московський схизматський єпископ став в обороні України? Чи вислав котрий схизматський єпископ ліки і гроші на Україну? Ані оден. Всі вони вороги українського народу, всі вони хотілиб український нарід змосковщити.

Так отже ті всі циганські батюшки не залежні воюють обманом і брехнею. На кождім кроці в них обман і неправда. Чисті юдп. Так як Юда цілував Христа Спасителя і рівночасно продавав, так вони звуть себе Українцями, а рівночасно ведуть український нарід в вороже московсько-схизматське багно.

Вони вийшли з українського народу. Але той нарід вони покинули, продали свою віру і свою народність за гроші, той нарід вони хочуть знищити. Чисто так, як казав великий наш Поет:

Доборолась Україна
Да самого краю,
Гірше ляха-татарина
Її роспинають власні діти...

Стережіться обманців.

Голови більші схизматичської незалежної церкви, фальшиво названої українською — а тих голів є дев'ять — кроплять далі настухів на батюшків. І ті батюшки йдуть між наш народ, руйнують його віру, відтягають його від Христа, від св. Матері Церкви, ширять московську схизму. Стережіться, любі браття і сестри, а і других перестерігайте перед тими шахраями.

Пам'ятайте, що Христос заложив лишень одну церкву і то є св. церкву католицьку. Першим головою, першим Папою Римським був св. Петро, а Його власть перейшла на слідувачих по Нім Папів.

Пам'ятайте, що Христос не закладав ніяких незалежних церков. Христос бажає, щоб був оден пастир і одне стадо, щоб всі народи належали до католицької церкви.

Пам'ятайте, що правдива наука Христова, правдиві Тайни св'яті, установлені самим Господом Ісусом Христом, лишень в Церкві католицькій.

Пам'ятайте, що схизматики, незалежні фальшують науку Христову.

Пам'ятайте, що всі незалежні батюшки се не св'ященники, а обманці.

Памятайте, що всі схизматицькі батюшки незалежні слугать не Христу, а ворогам Христа.

Памятайте, що всі схизматицькі батюшки незалежні, се люди без віри, без науки потрібної правдивому сьвященникови. Перший ліпший неук, нездара, легкодух може бути незалежним батюшкою — за гроші.

Памятайте, що то не Служба Божа, що відправляють незалежні батюшки, то богохульство, то насьмішки з Ісуса Христа.

Памятайте, що церковне хрещене уділюване незалежними батюшками—не хрещене, сповідь не сповідь, шлюб не шлюб, всі тайни — се не тайни, се обман, се все на вітер, се не має ніякого значіння.

Памятайте, що все то, що незалежні батюшки виговорюють на церков Христову, на Сьвятійшого Отця, на наших сьвященників — все дьявольська лож.

Стережіться, братя і сестри! Не дайтеся звести на бездорожа. Держіться кріпко сьв. віри. Не йдіть за зрадливим голосом московських наймитків.

Женіть від себе геть тих циганських незалежних батюшків, з їх циганською вірою.

Памятайте, що спасене в церкві Христовій, католицькій.

Апостоли трудилися в церкві Христовій. Мученики жите віддавали за Христа і Його Церков. Церков Христова видала много сьвятих. Церков Христова, наша Мати. А юди відтягають вас від тої церкви, від Христа і Його Божественної науки.

За ким отже йти? Чи за Христом, за Його сьвятою Церквою, за сьвятою вірою католицькою, чи за юдами з їх независимою від Христа церквою і з їх циганською вірою?

Перша дорога, дорога за Христом веде до неба — дорога друга, за Юдами веде до пекла.

СВЯТІСТЬ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ.

Вийдеш до саду, поглянеш з дерева на дерево, всі однакі, годі тобі розпізнати, яке благородне, а яке дике. Приступиши ближше, подивишся на листе на цвіт, то трохи розпізнаєш, котре щепи, а котре личка, але певности ще не маєш. Аж доперва, як стрібуюєш овоч, тоді напевно скажеш: се дерево гарне, бо добрі овочі має, видно, що садив его мудрий чоловік — а се квасниця, якийсь ледар его посадив, бо овочі терпкі і квасні.

Чи не так? Що?

На божому світі є кілька церковей мов би то Христових. Є головніші: католицька, схизматичка, протестантська чи лютерська. Протестант тобі плете, що его церков свята, бо она ніби то проповідає чисте Євангеліє, нефальшоване. Схизматик бачи гне, що лишень его церков свята, бо він каже, що его церков тримаєся перших 7 соборів. Католик тобі каже: „ наша Свята”. Шож тобі робити, щоби пізнати, котра церков свята? Що? Проста рада! Те саме, що ти робив, коли хотів пізнати, яке дерево благородне.

Запитайся: Хто яку церков заложив, приглянся науці і стрібуй овочів, а тоді легонько зрозумієш, котра церков є свята.

1. Зачнім від найбільшої, від католицької.

Хто заложив сесю Церков? Сам Ісус Христос. Від її основаня аж по нинішні часи, наша Церков учила і учить, що її основателем є сама святість, Христос Господь. Запитаєш першого ліпшого чоловіка, що трохи чогось учився, хто заложив протестанську церков, то він як стій тобі відповість: „Лютер”. Запитаєш, хто оснував схизматицку, то скаже „Фотій”. А запитаєш від кого походить католицька Церков, то хочачи не хочачи мусиш собі сказати, що сягає часів Ісуса Христа. Не скаже тобі, що її заложив Петро чи Павло чи Іван, чи той або сей Папа. Мусить признати, що її основателем є сам Христос і она треває ще від часів Ісуса Христа.

Колиж основатель католицької Церкви є сама святість, то й єго діло, католицька Церков, мусить бути свята. Чому? Проста причина, бож люди святі не оснують нічо злого-грішного. Добрій огорожник, чи господар садить лише добрі щепи.

Ба! та не лиш основатель католицької Церкви є святий, але й наука, яку безнастанно голосить своїм вірним, і средства, які подає сьв. Церков суть сьвяті і ведуть вірних до сьвятости.

Правда! Суть поміж католиками і лю-

ди грішні, але суть грішними лиш для того, що не слухають сьв. Церкви і не хотять уживати средств, які подає Церков до осягнення сьвятости.

Так отже католицька Церков є сьвята, бо єї основатель сьвятий, єї наука і средства ведуть до сьвятости, бо від часу основаня аж по нинішній день видає сьвятих, яких сьвятість Господь Бог потвердив і потверджує безчисленними чудами.

II. Перейдім до другої церкви, до схизматицкої. Чи її вона сьвята? Ні!

Чому?

Який пан такий крам! Який основатель, таке її товариство. Схизматицку церков зродила гордість. Представителем тої гордості був Фотій, мженатріярха царгородський, а опісля Керулярій, вірний наслідник Фотія. Ріжниця поміж ними ся, що Фотій був спосібний а Керулярій неуком. Обом захотілося бути панам, та бідаки не доросли до сего. Яка людина був Фотій, кождий історик розкаже. Облуда жорстокість, гордість се головні його чесноти. Раз писав покірні, облудні, підданчі листи до єпископа Римського з покірною просьбою о потверджені на царгородськїм престолі, то знова збірив коло себе бунтівників єпископів грецьких і з ними закидував західній Церкві єресь. Раз просив о прощені а о-

після знова повставав против Папи, коли сей не хотів его допустити до патріяршого престола. Зі своїм безбожним покровителем, Бардасом, приказав сьв. Ігнатія правовитого патріярха царгородського увязнити, мучити і волочити кіньми по місті. Коли Пана вислав своїх послів, щоби розслідити справу сьв. Ігнатія на місци в Царгороді, тоді Фотій не жахав ся їх перекрутити на свій бік. Два рази грецькі цісарі, яким підлизував ся, послали його на прогнане, де вкінці без покаяна, зішшов зі сьвіта. От такий то батько схизми!

Схизматицка церква має виправді сьв. Тайни, але щож з того, коли рідко коли подає їх своїм вірним. Раз на рік сповідають схизматицкі попи простих людей Інтелігентнійші люди майже ніколи не приступають до сьв. Тайн, бо не вірять схизматицким пошам, котрі стояли на услугах царя, султана, князів, стоять на услугах Жидівських більшовиків а не Христа. Схизматицкі попи не учать віри рідко коли проповідують; звичайно читають науку, які їм розсилають єпископи. Коли проповідують, то не проповідують людскою мовою, щоби люди розуміли, але московщиною, якої наш Русин не розуміє. Править ся у них в неділі і сьвята Служба Божа то по сьвідоству очевидців мало на неї хто ходить. Дбають про зверхні обряди, про внішну виставу в бо-

гослуженнях, та не ходить їм про внутре-
ну сьвятість. Можна о них сказати, що
сказав Ісус Христос о жидівськїм народі:
„Сей нарід хвалить мене устами, але сер-
це єго далеке від мене”. Що оно так є,
а не инакше, найлучшим доказом се стра-
шне здичине і темнота народів схизма-
тицких, яке показує ся в послїдних часах.

Щож проте дивного, що схизматицка
Церков тепер не видає нових Сьвятих.
Відколи відпала від пня, від католицької
Церкви, не має нових, визначних Сьвя-
тих, бо і якжеж відрубана галузь може
видати овочі. Вправді схизматицкїй
„сьвятїйший синод” робить від часу до
часу нових сьвятих, але відай сам в їх
сьвятість не вірить.

Ми не перечимо тим, що поміж схи-
зматиками можуть бути люди добрі, чесні
а навіть і сьвяті. Ні! Ми кажемо лишень
що схизматицка Церков не є сьвята, бо її
основатель грїшник, не діють ся чуда на
потверженє єї сьвятости, не має Сьвя-
тих, котрі би проповідали правдивість
своєї Церкви. Єсли суть Сьвятї, то лиш
для того, що духом належать до като-
лицької Церкви і уживають сьв. Тайн, які
ся блудна дочка схизматицька Церков
отримала і взяла від католицької Церкви,
і такі не суть схизматиками, але суть ка-
толиками духом.

III. Погляньмо вкінци на третю церкву

протестанску. Може она сьвята?

Єї заложив Лютер, латинський чернець, що зломив свою черничу і сьвященничу присягу, жив на віру з черницею гірш поганина. Щоби мати понятє о сьвятости Лютра, досить перечитати бесїди, які вшповідав при обїдах і вечерях. Облуда, лож, підлота, нечистота, зрада, вшповняють єго мерзене житє.

Такий основатель А якаж наука?

Яке жерело, така вода. Лютер учив, що дїла добрі не потрібні до спасеня, що сама віра людий осьвячує, що чоловік мусить грішити. На кінци свого життя таке сказав своїм ученикам: Гріши кілько можеш, лишень сильно вір в Христа, а будеш спасений.

Чиж може така наука видати Сьвятих? Ученики Лютра не вірять в Сьвятих. Пречисту Дїву Марію називають грішницею. Себе раз називають сьвятимц, а другий раз грішниками. О чудах в протестанській церкві нема що й говорити, бо в чуда они не вірять і чуда поміж ними не дїють ся.

IV. Ще є й четвертий нумер. І то таки в Америці і в Канаді. То є церква, яку заложили московські єпископи для московцєня нашого народу, яку провадять тепер дяки і піддячі. То є т. зв. независима церква. Чи сьвята? Та куди? куди сьвята? Чи основатель єї сьвятий? Ко-

трий? Може московський єпископ Александер святий? Га? То вам самі московські батюшки скажуть, який він святий? Вони говорять, що він нецарно себе архієпископом оголосив. Може Дзюбай святий? Той що віру прадідну покинув і пішов на схизму за гонор, святий? Може ті другі самозванчі „єпископи” святі? Ті що з церкви Христової викляті, що себе самі оголосили святі вони га? А може ті батюшки незалежні святі, що себе самі оголосили і святі вони ті? О, Боже, аж страшно подумати. Якраз, коли отсе підемо, оден з тих батюшків, що деканом незалежним себе оголосив сидить другий день в Філадельфії і в компанії другий день келішками дзвонить. От які святі. Чи святі ті батюшки незалежні, що за гроші викроєлені? За гроші і для грошей!

Чи наука їх свята? Вони поняття не мають про науку Христову. А віра їх ціла, то юдина монета, а служба їх не Божої служба, а діаволови. А робота їх ширення ненависти проти віри і церкви Христової. тайни їх і богослуженя, то богохульство.

Нема такого тижня, щоб оден або другий такий батюшка незалежний не проєсився в наших властній церковних, щоб його прийняли за священника. А коли проєсуть, то кождий говорить так: „Я родив

ся, хрестився і вихововся в сьвятій церкві католицкій. Я покинув Христа і пішов на службу схизматикам. Прийміть мене назад. Дайте маленьку парафію. Я буду вам вдячний і вірний. А як не приймети то я буду Ваші парафії розбивати (так писав оден незалежний батюшка до нашої церковної властн.)

От бачите яка сьвятість.

Так отже лишень одна католицка Церков має другу прикмету правдивої Христової Церкви, прикмету „сьвятости”.

. Закінченє.

„За Христом, чи за Юдою?” — так названа отея книжочка. Чому вібрана така назва для тої книжочки, ви зрозуміли, коли перечитали її уважно.

Декуди мусіло ся писати остро. Та ви, любі читачі, не беріть сего за-зле. Чи можна стерпіти, коли знаходяться такі вироди, що висьмівають Христа, оклевечують Христову Церков, Христову віру, що клять собі з річий Божих і сьвятих, що кидають болотом на мучеників народних, що хочуть наш нарід звести на бездорожжя?

Ісус Христос вигнав торговців з сьвя-
гині, посторонком виправ, купецькі сто-
ли поперевертав зато, що дім Божий о-
бертали в торговнище. Певні ми, що Хри-
стос не погніває ся за острє слово проти
тих, що торгують сьвятими річами, ві-
рою, церквою, Євангелієм, що торгують
людськими душами.

Ще не всьо, що до Церкви виложене
в тій книжочці. Невдовзі появиться друга
книжочка про чотири важні прикмети
Христової Церкви. Та книжочка буде зва-
тися: „Чотири знамена”.

Коли ласка ваша, то помоліться, про-
симо, щоб Господь допоміг в тій праці.

Дай Боже, щоб отся книжочка причи-
нилася до утвердження сьв. віри в нашім
народі. Іншого бажаня не маємо. Бо ві-
рою стоїть нарід. Як віра його сильна,
то і нарід сильний. Як Христова віра бу-
де в серцях цілого нашого народу, то і
Христос буде нам, нашій Україні благо-
словити і нею буде опікувати. А як Бог з
нами, то хто проти нас?

— КОНЕЦЬ. —

